

шестъ години вече все съ единъ фистанъ ходя . . .

— Тя пакъ за фистани . . . — изрѣмжа страшно Кара-Колю и хвана калъчката. — Не вижда че съмъ останалъ съ единъ му-стакъ, ами . . .

— Да ти кажа ли азъ тебе, бай Кольо, обади се Тодоръ, — нѣма кой да ни разиграе насъ, както трѣбва — както едно време, че да видишь! Пари съ торба, дето се рекло, ще съберемъ. И старецътъ да се облѣче, и насъ да стегне . . . Пъкъ какви представлениа ще му изиграемъ: тука ли си — тамъ стой! . . .

— Не знамъ, — смръщи вежди Кара-Колю. — Туй ако върви, лошо ще свърши. Ще ми пречернѣе нѣкой день и — хрясъ! съ калъчката и васъ ще заколя, и себе си ще рѣгна. Туй за туй!

Тритѣ кукли трѣгнаха къмъ срещната стена и потънаха въ сѣнката. Янко отново сложи глава на торбичката, усмихна се за нѣщо самичъкъ и заспа.

*

На другия день по залъзъ слънце, дѣдо Парушь се върна отъ лозе, заедно съ корабитѣ и берачитѣ. Лумна огънь пакъ въ широкия дворъ. Замириса на шира. Зацвѣртѣ въ жаравата па-стърма за вечеря. Старецътъ се поогледа за внучето. Сутринята то бѣше помолило дѣ-да си да остане въ града. Нѣмаше го наоколо. Заобико-ли изъ двора — нѣ-ма го. Надникна въ трема — и тамъ го нѣма. Нито него, нито куклитѣ, ни-то гждулката. Ста-рецътъ се уплаши. — Бре! Какво ли е станало? Нѣщо ло-шо ли се случи? Избѣга ли момче-то?

Събраха се хората наоколо, закачатъ стареца, шегуватъ се. А пъкъ той — а-ха, ще заплаче. Изеднѣжъ се видѣ съвсемъ самичъкъ на свѣта.

И току пое торбичката, да трѣгне да търси внучето си — ей го въ двора влѣзе Янко, съ столчето презъ рамо, съ гждулката въ една ржка. Въ другата дър-жи калпака си. Дойде при дѣда